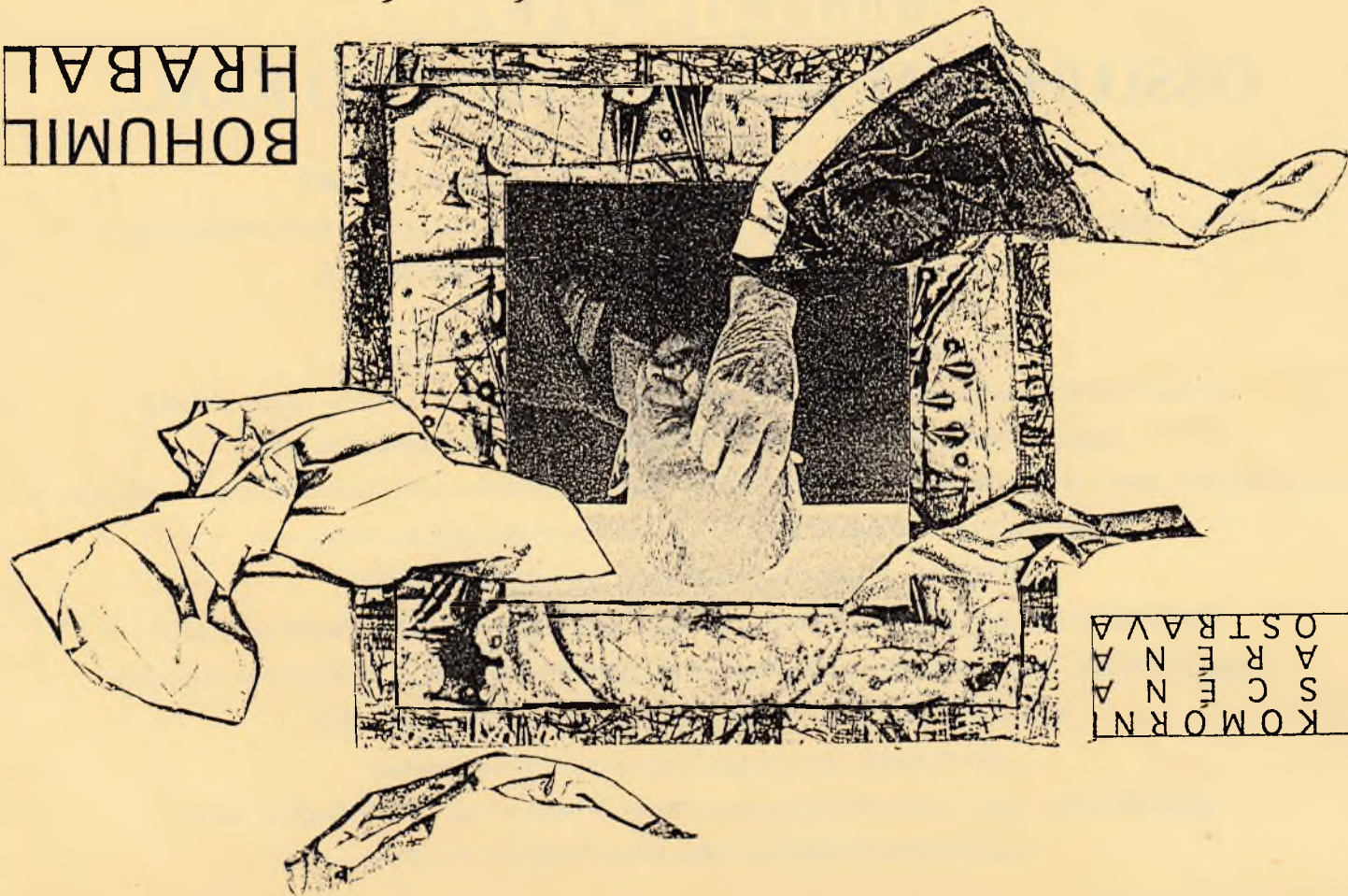

OBSLUHOVAL JSEM ANGLICKÉHO KRALE

BOHUMIL
HRABAL

KOMORNÍ
SCÉNA
ARÉNA
OSTRAVA

KOMORNÍ SCÉNA ARÉNA

Tř. 28.října 23, Moravská Ostrava, telefon 611 45 85

Premiéra v pondělí 25. října 1999

Realizováno za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky

Práva k provozování tohoto díla zastupuje Občanské sdružení DILIA, divadelní a literární agentura

Bohumil Hrabal

OBSLUHOVAL JSEM ANGLICKÉHO KRÁLE

Dramatizace: **Ivo KROBOT, Petr OSLZLÝ** Režie: **Pavel CISOVSKÝ**

Scéna: **Pavel CISOVSKÝ a Tomáš VOLKMER** Hudební spolupráce a jedna píseň: **Pavel HELEBRAND**

Kostýmy: **Hana HAVLENOVÁ** Výroba scény: **Vlastimil BRUZEK**

Hrají:

Tomáš JIRMAN nebo **Vladislav GEORGIEV** - Jan Dítě

Apolena VELDOVÁ nebo **Renáta KLEMENSOVÁ** - bába, paní Rajská, dívka v Hotelu Tichota, Němka

Gabriela WILČKOVÁ nebo **Sandra POGODOVÁ** - Vlastička, Vanda, Líza, Jarča

Lucie FINKOVÁ - paní Kadavá, dívka v Hotelu Tichota, dívka v Hotelu Paříž, Němka, sestřička u německého lékaře, Marcela

Zdeněk KAŠPAR nebo **René ŠMOTEK** - pán v Hotelu Praha, generál, kuchař, vrah

Petr BÖHM - Walden, Tichota, chodec, vojenský lékař, host, host

Oldřich MATUŠÍNSKÝ - pán v Hotelu Praha, zástupce firmy Adler, Konopásek, chodec, milicionář

Marek CISOVSKÝ - Jódl, básník, pomocník v Hotelu Paříž, taxikář, velitel Němců, obchodník se známkami,

Dušan ŠKUBAL - pán v Hotelu Praha, gumový král, Zdeněk, Brandejs

Jiří VOLKMER - šéf v Hotelu Praha, pan Skřivánek, profesor

Karel RŮŽIČKA - pán v Hotelu Praha, podomek, Karel, úředník v Hotelu Paříž, Siegfried, vrchní

Jana GEORGIEVOVÁ nebo **Jitka HANOUSKOVÁ** - houslička

...zatoužil jsem, aby někdo byl se mnou, aby nějaký člověk přišel, tak jsem ještě před zimou skoupil ve vesnici veliká stará zrcadla, několik jsem jich dostal zadarmo, rádi se jich zbavili, říkali, že když se do nich dívají, že se v nich zjevují Němci, vystlal jsem je dekami a novinami...a odvezl jsem si je domů, celý den jsem zatloukal do zdi kolíčky, a do těch kolíčků jsem přišrouboval zrcadla, zavěsil jsem zrcadly celou stěnu...a pak jsem už nebyl sám, když jsem se vracel domů, těšil jsem se, až sám sobě půjdu vstříc, v zrcadle se sám sobě ukloním a popřeji si dobrý večer, a do té doby, než půjdu spát, tak nebudu sám, budeme tady dva, co na tom, že budeme dělat stejné pohyby, ale vyptávat se mohu sebe sama ve větší skutečnosti...

...viděl jsem tu moji chalupu i se zvířátky viset na řetězu ze samého nebe, chalupy odloučené od světa a přesto až po okraj plné, zrovna tak, jako ta zrcadla se zasutými a zapomenutými, ale přesto jemnou mázdrou tam přilepenými obrazy, které lze povolat a vyvolat nazpátek ne víc, než obrazy, kterými já jsem vystlal ta zrcadla nebo lépe řečeno, kterými byla vystlána a vroubena moje cesta tady už zasypaná sněhem času, který minul, zatímco vzpomínka měla jediná možnost kdykoliv vyhmatat tak jako zkušená ruka tepnu pod kůži a zjistit, kudy tekla a teče a tady bude v blízké budoucnosti téct život...